

บทนำ

อีกสิบเจ็ดนาทีก่อนจะถึงป้ายโม่งตรง โตะเก้าอี้ในร้าน 'แปะกวง' ร้าน ก่ายเตี้ยวปลาโทรมๆ ที่ยังคงไว้ซึ่งเสน่ห์ของร้านเก่าแก่ มีชายหนุ่มหน้า สวยใส่สไลต์หนังนุ่มเกาหลีสีผิวพรรณผุดผ่องแจกเช่นผู้ดีมีเงิน กับสตรีบุคลิก สุดเฉิมสีหน้าเคร่งเครียด ดูเผินๆ เหมือนอาใจวัยกลางคนฐานะไม่ค่อยดีหนึ่ง ประจันหน้าถกเถียงกันอยู่ สตรีคนดังกล่าว...คือฉันเอง แต่จริงๆ แล้ว ฉันอายุยี่สิบห้า ยังห่างไกลจาก 'วัยกลางคน' พอควร

"ฉันมีธุระจำเป็นจริงๆ นี่หว่า นี่มันลูกแกะนะเว้ย ผากไว้แค่สองสาม วันจะเป็นภาระอะไรหนักหนา" ฉันกัดฟันพูดกับผู้ชายตรงหน้า พยายามไม่ ชมวดคิ้วนี้หน้าผะริ้วรอยก่อนวัยมากนัก

"โห! แกก็เข้าใจกันมั่งดิ ฉันเพิ่งแต่งงาน ข้าวใหม่ปลามันนะเพี้ย จะให้ เอาเวลาที่ไหนไปดูแลเด็ก"

"เฮ้อเฮ้อนี่ ถ้าแกไม่ใช่พ่อ ฉันคงไม่เห็นยอมมาพาล่าม หัดรู้หน้าที่ซะมั่ง สิพะ"

"แกเป็นแม่ก็ช่วยดูไปก่อนสิ อีกซักเดือนสองเดือนฉันคงพอมีเวลา ปลีกตัวไปหาได้บ้าง แกก็รู้ว่าเมียฉันเขาเป็นคุณหนูบอบบาง ซีนทิงๆ ขว้างๆ

เขาก็เข้าใจแยะ"

"เฮอะ ไม่สนใจลูกเพราะเมียหลวงหรือเมียน้อยกันแน่" หมอนี่มัน ก็แค่หาข้ออ้างเพื่อปิดความรับผิดชอบ

"ก็ทั้งสองอย่างนะแหละน่า"

ไม่ทันขาดคำเสียงเพลงเรียกเข้าสู่สระเหว่จากมือถือมันก็ดังขึ้น ปรากฏว่าเมียโทรมาตาม พอวางสายก็บอกว่า

"ฉันไปนะกช แกตัดสินใจยังงั้โทรบอกอีกทีละกัน"

"เดี๋ยวลีเว้ยไอ้จ้ ฉันก็ตัดสินใจแล้วไงว่าจะฝากยัยหนูไว้กับแก ฉัน ต้องไปจริงๆ นะเว้ย"

"ครั้งนี้ไม่ได้จริงๆ วะ ช่วยทีเถอะ แกเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของฉันนะกช นานะ"

"งั้นให้รตีมาช่วยดูหน่อยสิ"

"จะบ้าไรเง่ เขาใกล้สอบอยู่ เลี้ยงเด็กก็ไม่ใช่ ยัยหนูไม่คุ้นกับเขาด้วย"

"งั้นแกหาใครมาก็ได้ ให้ไปดูแล้ยยหนูที่คอนโดฯ แทนฉัน"

"ไม่ได้ ขึ้นมีใครระแคะระคายก็ชวยกันพอดี ฉันไม่มีใครที่ไว้ใจได้ หรอก แกจัดการนะดีแล้ว"

"ไอ้เน่ พูดยไม่รู้เรื่อง ปูบปับบแบบนี้ฉันจะหาคนทันได้เง"

"ฉันก็ให้เงินแกไปตั้งเยอะตั้งแยะ แกเอาไปจ้างคนเลี้ยงที่นำไว้ใจ หน่อยสิ อย่าง อาทิตย์หน้าฉันจะให้เช็คเงินสดก้อนหนึ่งเป็นการตอบแทน แล้วนี่...สี่พัน" บอกพลางหยิบเงินสดมาวางให้ตามนั้น "ไปเปลี่ยนแวนให้ มันดูดีกว่านี้ เอาแบบอันเดิมที่ฉันเคยเลือกให้นะ อันนี้มันดูไม่ได้ ทั้งเสียว ทั้งสระเหว่" ว่าแล้วมันก็เดินแกว่งออกไปจากร้านกัวยเดี่ยว

สุดท้ายอด ทำไมเลวได้ขนาดนี้พะ ลูกทั้งคนมันยังไม่สนใจโยตี

ยัยหนูโมจิของแม่ช่างน่าสงสารอะไรเช่นนี้ ทั้งที่ช่วยยัยสองขวบกำลัง น่ารักน่าชังสุดขีดแต่กลับถูกทิ้งๆ ขว้างๆ ไม่ได้รับการใส่ใจ คงมีแต่ฉัน คนเดียวที่รักแกสุดสวาทขาดดี้น ถ้าไม่จำเป็นต้องไปเชียงใหม่สองวันสอง

อัฏฐรีย์

9

คืนจริงๆ แล้วล่ะก็ ฉันจะไม่บากหน้ามาขอความช่วยเหลือจากไอ้พ่อเลว
นี้ได้เด็ดขาด

แม้ยายที่จะนึกถึง แต่ผู้หญิงที่ออๆ ผู้ดูราวกับด้านชาต่อโลกใบนี้หัว
ซุกซ่อนความอ่อนไหวและอ่อนแอเอาไว้ในใจลึกๆ อย่างฉันก็ต้องยอมรับ
อย่างหะเยะเหียงว่าครั้งหนึ่งเคยแอบหลงรักผู้ชายคนนี้ ถึงไม่ได้หลงไหล
คลั่งไคล้มากมาย (ความรังเกียจอาจมากกว่าด้วยซ้ำ) แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่า
เคยมีใจให้อยู่นานปี แม้ถูกห้ามเหยียดจิกหัวใช้อย่างไรก็อดทนเรื่อยมา
เพียงจะตาสว่างตัดใจได้เด็ดขาดไม่ถึงสองปีดี มันน่าเศร้าเหมือนกันนะที่ต้อง
ทนเป็นเบ้มาเจ็ดปีเต็มๆ แถมลำบากลำบากเลี้ยงลูกให้มันมาเกือบสองปี

บทที่ 1 บรารานี้กับสตรีออเบอริ

ใครรู้เรื่องนี้อาจคิดว่าฉันนี้ช่างฉลาดน้อย หากที่จริงแล้วที่ทำไปทั้งหมดนั้นก็พอมีเหตุผลอยู่บ้าง หาใช่ไร้เงาอะไรทีเดียว ฉันเคยรักจิรพัทธ์ก็จริง แต่รักตัวเองมากกว่าหลายเท่า

ฉันเกิดมาโดยที่แม่ไม่รู้ว่พ่อฉันเป็นใคร ถูกทิ้งไว้กับยายที่บ้านนอก ทันที่หลังคลอดไม่กี่เดือน แม่ไปมีครอบครัวใหม่และไม่ติดต่อมาอีกเลย ดูเหมือนฉันจะกลายเป็นตราบาปที่แม่ไม่อาจเปิดเผยต่อโลก ฉันช่วยยายขายก่วยเตี่ยวเลี้ยงชีพจนอายุสิบหก (อยู่ ม.ห้า) ยายก็ตกน้ำคลองเสียชีวิต ฉันกัดก้อนเกลือเรียนต่อจนจบ ม.ปลาย จึงขายบ้าน (ร้านก่วยเตี่ยวโทรมฯ) และที่ดิน (ผืนเล็กจนแทบไม่พอให้แมวดิ้นตาย) มุ่งหน้าสู่ตัวเมืองเพื่อเรียนต่อปริญญาตรีควบคู่กับการทำงานไปด้วย

และแล้วโชคชะตาก็ได้ชักพาให้พบชายหนุ่มผู้หนึ่ง...จิรพัทธ์ พิษยสาริน ในคืนพระจันทร์เต็มดวงเมื่อเจ็ดปีก่อน (ตอนนั้นเราต่างก็อายุเพียงสิบแปด) ฉันเป็นคนครัวของผับแห่งหนึ่งในเมืองใหม่ ตอนนั้นจิรพัทธ์ไปเรียนที่นั่น มันทำตัวเหลวแหลก คบเพื่อนแล้ว มั่วผู้หญิงไปทั่ว หลังเลิกงานฉันเจอมันถูกซุ่มข้างลานจอดรถของผับ บรรดาเพื่อนกินเผ่นแน่บไปหมด ฉันเลย

เข้าไปช่วยด้วยมโนธรรมเพราะรู้จักกับคู่กรณีของจิรพัส นับแต่นั้นมาเราก็กลายเป็นเพื่อนกัน

ด้วยลักษณะทางกายภาพที่แตกต่างกันสุดขีด ฉันกับจิรพัสจึงดูไม่น่าจะเป็นเพื่อนกันได้ และจริงๆ แล้วฉันก็ไม่อยากคบกับมันนักหรอก แต่บังเอิญมันรวย คอยจ้างให้ทำนั่นทำนี่ตลอด คนฐานะร่ำรวยแค่นั้นอย่างฉันเลยทำใจเมินอยู่ข้างอู่น้ำอย่างนั้นไม่ลง แม้จิรพัสจะมีข้อเสียบานเบอะแต่ก็พอคบได้ แถมยังมีประโยชน์และข้อดีอยู่บ้าง นับแต่รู้จักกัน ชีวิตที่เคยต้องใช้จ่ายอย่างกระเป๋ยดกระเสีรของฉันก็ดีขึ้นเป็นลำดับ สรุปลแล้วฉันก็คบกับมันเพื่อเงินนั่นแหละ

เด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่มักอยากดูมีค่ามีความสำคัญต่อเพื่อนและสังคม กระทั่งมีบางคนหลงผิดทำเรื่องเหลวแหลกเพื่อให้เป็นที่ยอมรับ แต่คนอย่างฉันไม่เคยสนใจอะไรทำนองนั้น เพื่อนเมินผู้ชายไม่มองฉันนั้นไม่แคร์ ไม่เคยเชื่อใครหรืออะไรง่ายๆ ทำทุกอย่างเพื่อ (เงิน) ตัวเองเท่านั้น หลายครั้งเคยคิดว่าถ้ายายยังอยู่หรือถ้าฉันมีพ่อ มีแม่ มีพี่น้องก็คงดี ถ้าได้ทำอะไรเพื่อเขาเหล่านั้นบ้างมันคงเป็นความรู้สึกที่ดีจริงๆ ทว่าเมื่อได้รู้จักจิรพัส ฉันก็ได้ทำอะไรเพื่อ (เงิน) หมอนั้นหลายอย่าง

ฉันกับจิรพัสเรียนจบพร้อมกัน (คนละสถาบัน) ฉันต้องทำงานหนัก จึงขาดเรียนบ่อย ส่วนไอ้หมอนั้นมันเที่ยวหนักแถมยังจ้างฉันทำรายงานตลอด ทั้งที่จริงมันก็เรียนเก่งแต่ไม่มีความรับผิดชอบ จบสี่ปีได้ก็ปาฏิหาริย์สุดขีด

ฉันแอบชอบมันโดยไม่ปริปากบอกใครเพราะมันเคยพูดว่า ‘ปกติฉันไม่เคยคบผู้หญิงชั่วเห่เลยนะเว้ย แม้แต่เพื่อนก็เหอะ แกเป็นคนแรก แต่แกเป็นคนดี ช่วยเหลือฉันหลายอย่าง เป็นเพื่อนที่ดีที่สุดในของฉัน แกก็รู้ว่าบางทีเพื่อนกันฉันยังพันไม่เว้น แต่เว้นแกไว้เพราะเพื่อนดีๆ อย่างนี้หายาก โชคดีแล้วละที่แกชั่วเห่ ฉันเลยทำอะไรไม่ลง มิตรภาพของเราจะได้อยู่ยืน’

ดูปากมัน สามหาวสี่หาวซะไม่มี ได้ยินแรกๆ ฉันก็สะอึกบ้าง แต่
หลังๆ เริ่มปลงเนื่องจากเถียงไม่ออก เพราะผู้หญิงแต่ละคนที่มันคบแล้ว
แล้วแต่อยู่ในเกรดบนๆ ที่คัดสรรรูปร่างหน้าตาอย่างพิถีพิถัน เรื่องของ
เรื่องก็เพราะมันหล่อและรวยแถมยังปากหวานมาดดี เรื่องสั้นदानเลวๆ
ผู้หญิงบางคนเขาไม่สนใจอยู่แล้ว

เหตุผลหนึ่งที่ฉันมีใจให้จิรพัส แต่กลับรังเกียจมันอย่างแรงก็เพราะ
กลัวโรคติดต่อต่างๆ แม้แต่หลอดดูดก็ไม่เคยใช้ร่วม แต่ตอนนี้ความประพฤติก
จิรพัสดีขึ้นมาก เนื่องจากแต่งงานกับคุณหนูไฮโซนาม ‘อภษาภา’ หรือ ‘แอ๊พ’
ฉันก็ได้แต่อนุโมทนาสาธุให้ชีวิตแต่งงานของมันเป็นสุขและไปกันรอด

ตอนเราจบมหาวิทยาลัย ฉันกอบโกยเงินทองจากมันได้พอสมควร
มันกลับกรุงเทพฯ ทันที่หลังเรียนจบ ฉันทำงานอยู่เชียงใหม่ต่อ คิดว่าตอน
นั้นคงแคล้วคลาดกันตลอดชีวิตแล้ว...สาธุ

ว่าหาเป็นเช่นนั้นไม่ ผ่านไปไม่ถึงปีดี (ประมาณสองปีที่แล้ว) มัน
ก็โทรมาบอกว่า

‘แกรีบมาหาฉันด่วน ฉันมีเรื่องให้ช่วย’

เรื่องของเรื่องมีอยู่ว่า จิรพัสกำลังจะหมั้นกับอภษาภา แต่มันกลับไป
ทำเมียเก็บตั้งห้องเช่าให้ เมียเก็บคนนี้ชื่อรินรติ ยังเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย
อายุแค่ยี่สิบ เห็นครั้งแรกฉันแทบสลบเพราะความงามของเจ้าหล่อน ขนาด
ว่าตอนนั้นเพิ่งคลอดโมจิได้ไม่กี่วัน ยังนอนหน้าซีดหน้าโทรมอยู่บนเตียง
แต่ความสวยนั้นผุดผาดบาดใจจนลืมไม่ลง มีน้ำจิรพัสถึงหลงหัวปักหัวปำ

โมจิจลอดฉุกเงินที่คอนโดฯ ของรินรติ ตอนนั้นเธออยู่คนเดียว
เพราะจิรพัสไปต่างประเทศ เด็กรับใช้ที่อยู่ด้วยก็ไม่ค่อยรู้เรื่องรู้ราว แต่
บังเอิญคนข้างห้องเป็นพยาบาลเลยช่วยเหลือได้ทัน เรื่องนี้เป็นการตอกย้ำ
ให้รินรติสาปส่งการมีลูกและไม่ไยดีเด็กน้อยที่ตนคลอดออกมาด้วยความ
ยากลำบาก

ฉันรับเงินค่าจ้างจากจิรพัสสองล้านบาทถ้วนแบบไม่ต้องหักภาษีเงินได้

สำหรับการรับเป็นแม่ของลูกสาวมันแทนรินรตี พร้อมทำหน้าที่เลี้ยงดูเด็กน้อย
ที่เรียกร้องเงินตั้งสองล้านไม่ใช่อะไร ก็เพื่ออนาคตของลูกมันเอง เกิดวันดี
คืนดีมันทำเป็นลืมว่าเด็กเป็นลูก มันจะทำยังไง เห็นมะ...ไม่ได้งกเพื่อตัวเอง
สักหน่อย

ตอนแรกฉันปฏิเสธแถมบอกมันว่า

‘ลูกแกแน่เหอ หน้าไม่เหมือนเลยอะ ไม่เหมือนเมียแกด้วย’

‘ปากหมา เกิดมาแค่วันนี้จะดูออกได้ไงว่าหน้าเหมือนใคร นี่ลูก
ฉันจริงๆ ไว้ย หน้าเหมือนแม่ฉันเปียบ’

‘อ้าว เพิ่งบอกหยกๆ ว่ายังดูหน้าตาไม่ออก’

‘เออน่า ลูกฉันจริงก็แล้วกัน ฉันจะตรวจดีเอ็นเอพิสูจน์ให้แกดู ถ้า
เป็นลูกฉันจริงก็ต้องยอมรับข้อเสนออะไว้ย’

นอกจากนั้นมันยังพยายามเกลี้ยกล่อม บอกว่ารินรตียังเรียนอยู่
ครอบครัวของเด็กสาวค่อนข้างยากจน เป็นคนหัวเก่าและรักศักดิ์ศรี (เอ่อ...
จริงๆ ฉันเองก็รักศักดิ์ศรีนะ เพียงแต่ไม่มีครอบครัวเท่านั้น) ส่งมาเรียน
กรุงเทพฯ โดยตั้งความหวังกับเธอไว้มาก ไม่มีวันเข้าใจและให้อภัยกับเรื่อง
แบบนี้แน่นอน พอคลอดลูกแล้วรินรตีก็ต้องเรียนต่อ (เท่าที่สังเกต จีรพัส
หลงเด็กคนนั้นเอามากๆ) ส่วนมันต้องหมั่นและแต่งงานกับบอภษญา ดังนั้น
เด็กที่เกิดมาจึงเป็นมารหัวชน ถ้าฉันไม่ช่วยทั้งคู่คงต้องเอาเด็กไปทิ้ง

ฉันซึ่งเป็นเด็กกำพร้าหัวอกเดียวกับหนูโมจิจึงทนใจดำไม่ไหว ไหน
จะเงินอีกตั้งสองล้าน ใครจะเมินลง และคิดว่ายังไงจีรพัสก็ต้องส่งเสีย
ลูกสาวไปตลอดอยู่แล้ว ถ้าไม่ใช่จริงๆ คงไม่ยอมเสียเงินมาขอร้องฉัน
แน่ คงเอาไปทิ้งแล้ว ฉันจึงรับเป็นแม่เด็กหญิงโมจิแต่นั้นมา

ทว่าเยื่อใยของจีรพัสต่อลูกสาวตัวน้อยนั้นช่างบางเบาและเป็นการ
แสดงออกด้วย ‘มูลค่า’ มากกว่าด้วยน้ำจิตน้ำใจ การได้เห็นความใจดำของ
เขาต่อโมจิเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ฉันหมดรักเขาอย่างสิ้นเชิง คงไว้เพียงความ

เป็นเพื่อน

นอกจากเงินก้อนใหญ่ จีรพัสยังให้ค่าเลี้ยงดูรายเดือน ออกเงินซื้อรถและคอนโดฯ ให้ฉันด้วย งานนี้ไม่มีพี่เลี้ยงเด็กแถมมา ฉันต้องทำทุกอย่างในฐานะแม่ลูกอ่อนมาตลอด สามเดือนแรกยัยหนูเป็นโคลิก ตกค่ำก็ร้องไห้บ้านแทบแตก ฉันเหนื่อยมาก ทั้งที่นับจากเรียนจบก็เพิ่งจะได้ยุติกินดิวบอันอ่อนพิซซันเรื่อยๆ พอตกปากรับคำมาเลี้ยงลูกให้จีรพัสเท่านั้น น้ำหนักลดฮวบฮาบผ่ายผอมตัวซีดลงทุกวัน แต่ตอนนี้ยัยหนูเลี้ยงง่ายสบายขึ้น ชีวิตฉันก็เลยดีขึ้นตามไปด้วย

ปกติฉันใส่ใจดูแลโมจิอย่างดีไม่ว่างเว้น โดยที่พ่อแม่แท้ๆ ของแกไม่เคยมาแลเหลียว ประหนึ่งลืมไปแล้วว่าตนมีลูก แต่หนนี้ฉันจำเป็นต้องขึ้นเสียงใหม่จริงๆ เพื่อนคนหนึ่งโทรแจ้งข่าวว่าอาจารย์ของฉันสมัยเรียนมหาวิทยาลัยประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตลงเมื่อวานนี้ ท่านมีบุญคุณกับฉันมากมาย อาจจะมากกว่าเงินที่จีรพัสพาดหัวฉันมาทั้งหมดนั่นเสียอีก

ฉันเป็นเด็กกำพร้า เข้ามาอยู่ในเมืองตอนจบ ม.ปลาย ไม่มีญาติพี่น้อง ไม่มีคนคอยชี้แนะ อาจารย์ดวงทิพย์ (อาจารย์เป็นสาวโสดอายุเกือบห้าสิบ) จึงเป็นที่พึ่งหนึ่งเดียวของฉัน ท่านบอกว่าถูกชะตากับฉัน ท่านเป็นผู้แนะนำงานพิเศษให้ฉันและคอยให้คำปรึกษาเรื่องเรียน ตอนทราบว่าฉันเป็นเพื่อนกับผู้ชายอย่างจีรพัส ท่านเป็นห่วงมาก เรียกฉันไปคุยบอกว่าเด็กคนนี้ทำทางไม่น่าไว้ใจ ดูเพลย์บอยและเกเร ท่านเกรงว่าเด็กบ้านนอกอย่างฉันจะโดนหลอก ฉันจึงอธิบายว่าเขาเป็นแค่เพื่อน

‘เท่าที่ครูดู เขาคงติดกับเธอแค่เพื่อนจริงๆ ครูไม่ได้ว่าเขาหล่อแล้วเธอชี้ห่วยเลยไม่เหมาะสมกันหรอกนะ’ เออ...ไม่ต้องขยายความก็ได้ค่ะ อาจารย์ ‘แต่ครูกลัวว่าเขาจะชักนำเธอไปในทางไม่ดี ทำให้เธอเดือดร้อน’

จากนั้นอาจารย์ก็เค้นถามจนฉันต้องบอกความจริงทั้งหมด ยอมถูกท้าวหาเห็นแก่เงินดีกว่าเป็นผู้หญิงใจง่าย ท่านจึงพูดขึ้นว่า

‘กชนิภา จริงๆ แล้วทุกคนมีทั้งด้านดีและเสีย เพื่อนที่เราคบต่างก็มี

ทั้งดีและเลวอยู่ในตัว เราคบเขาเพราะหวังเงินทอง ส่วนเขาก็คบเราเพราะหวังพึ่งพาอาศัย ดีเลวอยู่ที่เราเลือกใส่ตัวเอาเอง และต้องรู้จักระวังตัว แต่สิ่งที่ไม่ควรทำคือการเบียดเบียนและเอาเปรียบซึ่งกัน ครูไม่ห้ามถ้าเธอจะคบกับเขาแบบนี้ต่อไป แต่ขอให้รู้ไว้ว่าครูเป็นห่วงเธอมากแค่ไหน จะทำอะไรให้คิดเสมอว่าครูรักเธอเหมือนลูกหลาน'

ว่ากันว่าคนที่รักชั่ว สั่งสอนเท่าไรไม่มีวันสำนึกหรือเก็บไปคิดแก้ไข เข้าหูซ้ายทะลุหูขวา แสดงว่าฉันอยู่ในจำพวกคนรักดี จึงจดจำคำสั่งสอนของยายและอาจารย์ดวงทิพย์เสมอมา ฉันนะ ครั้งเดียวไม่เคยไม่เคยเอาเปรียบจิปัถส์ รับเงินทองมาก็ทำงานตอบแทนเป็นที่พอใจเสมอ ต่างฝ่ายต่างมีความสุขก็น่าจะถือเป็นการดีทั้งคู่

พอแยกกับจิปัถส์ที่ร้านก๋วยเตี๋ยว ฉันก็รีบกลับ เพราะขอฝากโมจิไว้กับพนักงานออฟฟิศของคอนโดฯ สัญญาว่าจะซื้อก๋วยเตี๋ยวมาให้เป็นการตอบแทน

ฉันจอดรถที่ชั้นสอง แต่ดันลืมคีย์การ์ดสำหรับเปิดประตูเข้าจากลานจอดรถ กำลังจะเดินลงบันไดไปขึ้นลิฟต์ที่ชั้นหนึ่ง แต่บังเอิญมีผู้ชายคนหนึ่งเดินมา ฉันเลยยิ้มให้เขาพร้อมกับออกปากตามประสาคนหน้าหนาว่า

"ฉันลืมคีย์การ์ด ขอเข้าด้วยคนนะคะ"

เขาเหลือบมองมาพยางค์หน้าตอบ ไม่ยิ้มและไม่พูดอะไรเลย ท่าทางหยิ่งงอแง ก็สมควรอยู่หรอก หน้าตาทำทางดูดีชะขนาดนี้ คงแทบผงะเมื่อหันมาเห็นฉันเข้า (ไว้ผมยาวที่อ้อๆ ตัดหน้าม้าหน้าเกลียด หน้าตาซิดเซียว จืดสนิท ใส่แว่นสายตาเหมือนป่าแก่ๆ สวมเสื้อเชิ้ตโทรมๆ กับกางเกงขายาวเก่าๆ รองเท้าแตะสไลด์แม่บ้านเซ็กซี่ๆ ทิวก๋วยเตี๋ยวถุงเบ้อเริ่มเต็ม)

ขณะยืนรอลิฟต์ ฉันแอบชำเลืองเขาอย่างพินิจพิเคราะห์เงิบๆ นานๆ เจอผู้ชายหล่อแบบนี้สักที เขาตัวสูง ผิวขาว แต่งกายชุดลำลองเรียบร้อยก็ เรือนผมสลวยซอยสั้นไล่เลเยอร์ดูดีและทันสมัย หน้าตาคมคายแบบแมนๆ

แตกต่างจากหน้าสวยๆ อย่างจิปพัส

ลิปต์ตัวกลางเปิดออก ชายฝรั่งวัยประมาณหกสิบกว่าตัวโตๆ ยืนอยู่ข้างในพร้อมรถเข็นคนของ เหลือที่ให้ฉันกับหนุ่มหล่อผู้นั้นพอจะยืนได้แบบสบายๆ เขาคดลิปต์ชั้นแปดให้ฉัน กดชั้นยี่สิบห้า (ชั้นบนสุด) ให้ตัวเอง

"ผมร้อน ช่วยขยับออกไปหน่อย" เขาหันมาบอกด้วยท่าทางหงุดหงิด

"อ้อย ขอโทษค่ะ" ฉันผลอเอาน้ำก๋วยเตี๋ยวร้อนๆ ไปนახขาเขาเข้าไปให้ น่ารังเกียจจริงๆ

ลิปต์เปิดที่ชั้นแปดอันเป็นที่ตั้งของสำนักงานจัดการของคนโศก ฉันรีบแทรกกายออกไปอย่างรวดเร็ว

พอรับตัวโมจิจากน้องเมย์ (พนักงานการเงินที่ออฟฟิศชั้นแปด) ที่ฝากยืมหนูไว้ ฉันก็ออกมาจะเฝ้าผู้ชายหน้าตาดีคนเมื่อครู่บริเวณลิปต์อีกหน

"คุณทำตกไว้ในลิปต์" เขาบอกพร้อมยื่นถุงซ้อบั้งใบเล็กให้

ฉันเบิกตากว้าง รีบขอบคุณและเอ้อมมือไปรับ ข้างในเป็นถุงเท้าใหม่ ของลูกสาวฉันเอง พอเข้าไปในลิปต์ก็ต้องแปลกใจเมื่อเขายิ้มและทักทายโมจิอย่างสนิทสนม ยืมหนูเองก็เป็นมิตรกับเขาเช่นกัน แถมยังเรียกชื่อเขาด้วย ถึงจะยังพูดไม่ชัด แต่ยืมหนูพูดเก่งมาก เพราะปกติฉันคุยกับแกทั้งวัน

"คุณรู้จักยืมหนูด้วยหรือคะ"

"ผมเคยเจอแกสองสามหน ที่ออฟฟิศชั้นแปด"

อืม...ฉันเคยฝากลูกไว้กับน้องเมย์หลายครั้ง เขาคงเจอแกเวลาลงมาจ่ายค่าเช่าค่าน้ำค่านีกระมัง

"โมจิเป็นลูกสาวคุณเธออ ไม่เห็นเหมือนกันเลย"

"แกเหมือนพ่อนะคะ" ฉันยิ้มแฉ่งๆ จริงๆ ก็ซาชินคำพูดทำนองนี้แล้วแต่อดไม่ได้ที่จะหงุดหงิดกับท่าทีเคลือบแคลงสงสัยนั้น คิดว่าฉันไปลักพาตัวลูกใครมารีไ้ พอดีลิปต์เปิดที่ชั้นสิบเจ็ด ฉันบอกให้โมจิสวัสดีให้คุณอากะทำตามอย่างว่าง่าย นี่ฉันยังมีน้ำใจไม่ใช้สรรพนามแทนเขาว่า 'ลู' ทั้งที่ความจริงเขาต้องแก่กว่าจิปพัสแห่งๆ

ฉันอยู่ที่ ริเวอร์เรชเดนตคองโตมิเนียม มาเกือบสองปี แต่ไม่เคยเจอเขามาก่อน หากก็ไม่แปลกนัก ผู้พักอาศัยเกือบครึ่งเป็นชาวต่างชาติ และไม่มีใครสูงถึงวุ่นวายกัน ฉันย้ายเข้ามาอยู่ที่นี้ทันทีหลังสร้างเสร็จและส่งมอบเรียบร้อยแล้ว เนื่องจากริเวอร์เรชเดนตอยู่ติดแม่น้ำเจ้าพระยาทางฝั่งธนบุรี ฉันจึงรู้สึกว่ายากใจหายคอได้สะดวกกว่าฝั่งพระนคร เกือบสองปีที่ผ่านมาจิปาถะที่นั่นแทบนับครั้งได้ ฉันปลงกับเรื่องนี้แทนยัยหนูโมจิเสียแล้ว ยิ่งตอนนั้นเข้าเพิ่งแต่งงาน ให้แก่ลืมนไปเลยว่าหมอนั้นเป็นพ่อน่าจะดีกว่า

ในที่สุดฉันก็ไม่อาจหาคนมาดูแลโมจิได้ จึงต้องพาแกไปเชียงใหม่ด้วย (ตอนแรกว่าจะขึ้นรถทัวร์ แต่ต้องเอายัยหนูไปด้วยจึงพาลายค่าตัวเครื่องบินให้) ทั้งที่ยังคิดไม่ออกว่าจะบอกบรรดาคนรู้จักว่าอย่างไรเกี่ยวกับลูกสาววัยสองขวบของตน

แต่พอถึงเชียงใหม่ ฉันก็หลงกับโมจิที่สนามบินเพราะมัวคิดมากจนใจลอย โมจิหายไปตอนเย็นรอสัมภาระ กว่าจะรู้ตัวก็ตอนหยิบกระเป๋าแล้วหันมาไม่เจอยัยหนู ฉันลากกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ (มาแค่สองคืนแต่ต้องใช้ใบใหญ่เพราะข้างในมีข้าวของโมจิเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์) วิ่งพล่าน ทันใดนั้นสายตาก็ตัวไปเจอเด็กน้อยร้องไห้อยู่ในอ้อมแขนชายผู้หนึ่ง ฉันรีบเบียดผู้คนผ่านประตูออกไปหา ผู้ชายคนนั้นท่าทางหงุดหงิด และคงกำลังมองหาผู้ปกครองของยัยหนู

โมจิร้องไห้จ้าและโผหาฉันทันที ผมยวสีน้าตาลของแกที่ฉันผูกเกลศเอาไว้นั้นยุ่งหลดลุ่ยเด่นหย้อยๆ ฉันควรจะขอบคุณชายผู้นั้นแล้วขอตัวจากไป แต่ว่า...

"โมจิอ้วกใส่ผม"

ชะงักก็ กมองเขาอย่างพิจารณา ตั้งแต่ร่องรอยของ 'อ้วก' จนถึงใบหน้าของเขา "คุณนั่นเอง" หนุ่มหล่อที่เจอที่คอนโตฯ คนนั้นไงละ แต่ดูเหมือนเขาไม่ใส่ใจเลยว่าเราเคยพบกันมาก่อน แน่ละ...ผู้หญิงชี้เ่เร่เป็น

เสมือนอากาศธาตุที่มองด้วยตาเปล่าไม่เห็น

"แกหกล้มแรงมาก หัวเข่าถลอกด้วย ผมจำแก่ได้เลยไปอ้อมขึ้นมา ได้เรื่อง" ท่าทางเหมือนเขากัดฟันพูด โมโหแต่เก็บอาการไว้

"ต้องขอโทษมากๆ เลยนะคะ ฉันเผอเรอไปหน่อย"

"เอาเถอะ คราวหน้าก็ระวังด้วย ดูลูกให้ดีอย่าทิ้งๆ ขว้างๆ" เขาสั่งสอนแล้วผละไป

"เดี๋ยวค่ะ ฉันควรรับผิดชอบค่าทำความสะอาด..."

"ไม่เป็นไร ผมมีบ้านอยู่ใกล้ๆ นี่" เขามองมาแวบเดียวแล้วเดินไป ฉันไม่คิดที่จะตามไปเข้าซื้ออีก ทุกๆ เลลาการกระเป๋าและอ้อมโมจิไปยังเก้าอี้

เพื่อนชื่อ 'เหมียว' มารับฉันที่สนามบิน พอรู้ว่าฉันมีลูกมันตกใจ ตาแทบถลน ฉันอ้างว่าแต่งงานกะทันหันแถมยังบอกว่าโมจิอายุขวบครึ่ง โกงอายุไปครึ่งปี เท่านั้นทุกคนคงคำนวณกันไม่ค่อยจะถูกแล้ว ไม่มีใครจำได้ชัดเจนหรือกว่าพบกับฉันครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ ยิ่งไงก็ต้องขายผ้าเอาหน้ารอดไปก่อน

จากสนามบินฉันตรงไปยังงานศพซึ่งตั้งบำเพ็ญกุศลอยู่ที่วัดแห่งหนึ่ง มีเพื่อนเก่าฉันมาร่วมงานหลายคน ทุกคนให้ความสนใจโมจิและต่างชมว่า 'ลูกสาวหน้าตาดีจัง ไม่เห็นเหมือนแกเลยอะ'...ขอบจายน้ำ

หลังออกจากงานศพในคืนนั้น ฉันฝากโมจิไว้กับพี่สาวเหมียวซึ่งมีลูกสองคน (สามขวบกับห้าขวบ) แล้วฉันกับเหมียวก็ออกไปเจอเพื่อนสมัยเรียนสองสามคนที่นัดกันไว้ ณ ผับแห่งหนึ่ง (จุดประสงค์หลักคือมางานศพอาจารย์ จุดประสงค์รองคือถือโอกาสเจอเพื่อนที่ห่างเหินกันไปนาน)

ปกติฉันไม่ดื่มเหล้า แต่คราวนี้ถูกเพื่อนคะยั้นคะยอ บอกว่าถ้าไม่ได้แอลกอฮอล์สักเล็กน้อยฉันจะหน้าบางจนเป็นที่น่ารำคาญของทุกคน จึงต้องดื่มนิดหน่อยตัดรำคาญ นี่แหละน้ำ ฉันถึงรักสันโดษยอมปลีกวิเวกไปเป็นทาสน้ำเงินของจิรพัส คนไม่เอากินเหล้ายังจะมามีบับบังคับ หน้าตาก็ชี้เหร

อยู่แล้วจะให้เมาเป็นล่ายองอีกรึองพะ

พวกเราคุยกันถึงเรื่องในอดีต นินทาเพื่อนๆ ที่ไม่ได้อยู่ ณ ที่นั้น รวมถึงพูดเรื่องตัวเอง การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในกลุ่มทำให้ฉันรู้ว่าทุกคนต่างมีปัญหาส่วนตัวทั้งนั้น แต่ดูเหมือนของฉันจะพิลึกกว่าใครๆ จนไม่อาจเปิดเผยความจริงทั้งหมด ต้องเล่าความเท็จปนเปตามความเหมาะสม

"ฉันล่ะอยากเห็นสามีแกจรงๆ กช ลูกนารักขนาดนี้แสดงว่าเขาต้องหน้าตาดีบ้างแหละ นึกยังงี้ก็นึกไม่ออกว่าผู้ชายที่เหมาะสมกับแกต้องเป็นยังงี้"

ต้องมีใครสักคนแน่ที่กำลังคิดว่า ผู้หญิงอย่างฉันคงไม่พ้นโดนผู้ชายหลอกพันจนท้องไม่มีพ่อ ประมาณว่าซี้เหร่แล้วยังง้ออีก...ทำนองนั้น อาจคิดด้วยว่าผู้ชายที่หลอกฉันคือจิวพัสก็ได้ เพราะเพื่อนฉันรู้จักจิวพัส และต่างก็แสดงอาการเคลือบแคลงมาตลอดเมื่อฉันบอกว่าจิวพัสเป็นแค่เพื่อน (ไม่เคยซี้แจงมากไปกว่านี้)

"แกไม่ต้องคิดมากให้ไม่เกรนขึ้นหรือก พรุ้งนี้เขาจะมารูกระที่เซียงใหม่ ถ้าเขามางานศพไม่ทันก็ค่อยนัดเจอพวกแกอีกที" พลุ้งปากโกหกออกไปอย่างเสียดสีเพื่อรักษาศักดิ์ศรีอันเหลืออยู่เพียงน้อยนิด หลังงานศพพรุ้งนี้ฉันก็นึกกลับกรุงเทพฯ ไปแล้ว ค่อยแก้ตัวน้ำซุ่นๆ ไปตามเรื่องก็ได้ ไอ้จึนะไอ้จึ เห็นแกตัวไม่ยอมมาแสดงละครลงโลกกู่หน้าฉันบ้างเลย เอาแต่ป้ายเบี่ยงว่า

"ไม่เอาอะ ใครๆ เขาก็หาว่าฉันบ้านะลิ ทั้งหล่อทั้งรวยขนาดนี้ดันไปเสียดทำแก...เลวชะ

กล้ากลืนคุยไปได้ครู่หนึ่ง มือถือฉันก็สั่นเตือน ล้วงออกมาดูจึงรู้ว่าจิวพัสโทรมา ฉันขอตัวลุกออกไปคุยนอกร้าน ถือแก้วใส่น้ำอัดลมออกไปด้วยเพราะเริ่มมีนๆ จนรู้สึกไม่ค่อยสบายตัว

"แกมีไร"

"ฉันจะโทรมาถามว่าแกเป็นงมง แล้วยัยหนูล่ะ"

"ไม่เป็นไร สบายกันดี ถ้าไม่มีธุระก็แค่นี้ละ" จะมาถามทำไมตอนนี้ ร้อยวันพันปีไม่เคยใส่ใจ

"นั่นแกอยู่ไหนวะ เสียงดังจิบเป้ง"

"อยู่ผับกับเพื่อน ฉันฝากโมจิไว้กับพี่สาวเพื่อน"

"อะไรนะ แกทิ้งลูกฉันไว้กับใครไม่รู้แล้วออกมากินเหล้าเนี่ยละ"

"เออ แกจะทำไม"

"เลวจริงๆ เลยไอ้กษ แกมีความรับผิดชอบมั่งไหม"

"นี่ คนอย่างแกมีสิทธิ์ตำฉันด้วยหรือ เฮ้ย แค่นี้ละ ฉันจะกลับไปหาเพื่อนแล้ว" หงุดหงิดพิ่พ่าย ถูกคนเลวกว่าตา ไม่ตักน้ำใส่กะโหลกชะงอกดูความเลวของตัวเองบ้างเลย...

"โอ๊ะ!" ด้วยความหัวเสียบวฤทธิ์แอลกอฮอล์ ฉันหมุนตัวกลับเร็วเกินไปเลยชนเบรียงกับใครคนหนึ่ง แก้วน้ำอัดลมสีแดงในมือหกรดอีกฝ่ายจนโชก

ฉันรีบขอโทษ ถอดเสื้อกันหนาวออกมาเช็ดให้ คินนี่ที่เซียงใหม่หนาวมาก ผับโอเพนแอร์คนแน่นชนิดยังเย็นเยะเยือก แล้วตรงนี้ลานจอดรถโล่งๆ ลมโกรกโคตรหนาว ยัยนี่ (ตุ๊กกรณี) ใส่เสื้อโชว์ร่องอกหวานชะลิกแกมยังมาโดนน้ำหวานเย็นๆ เข้าอีก บรี้อออ...

"หยุด ไม่ต้องเช็ด ยัยโง่"

ฉันโดนผลักกระเด็น

"มีตารีเปลา่แกนะ" ตามมาผลักฉันอีก

"ขอโทษแล้วจะให้ทำไงอีก..." พุดไม่ทันขาดคำฉันก็โดนตบเข้าที่แก้มแรงจนหน้าหัน ซาไปทั้งซีก ยิ่งอากาศเย็นแบบนี้ อย่าให้สาชยาย

"ฉันก็จะไปเอาน้ำเย็นมาราดหัวแกบ้างนะสิ" ท่าทางยัยนี้จะเมามากกว่าฉันเยอะเลย

จริงๆ แล้วฉันแอนตีเรื่องผู้หญิงตบตีกันเป็นที่สุด เคยเห็นเด็กผู้หญิงในชุดนักเรียนจับตัวตบกันหน้าห้างหนหนึ่ง มันช่างเป็นภาพที่ชวนลั้งเวซ

เสียนี้กระไร แต่คราวนี้...มันเหลืออดจริงๆ ยัยไวตามิ้ลค์บี๋มันไม่รู้จัก คำว่าให้อภัย คนอย่างฉันจึงไม่อาจซุกซ่อนความถ้อยของตนไว้ได้อีก สาดน้ำอัดลมกับน้ำแข็งที่เหลืออยู่ใส่ยัยบ้านั้นเต็มๆ

หลังจากส่งเสียงกรีดกราดหล่อนก็โถมเข้าไปใส่ฉันแบบไม่อ้อมแรง ไม่ใช่แค่อยผู้หญิง ไอ้ผู้ชายที่มาด้วยกันก็ช่วยรุมสกรัมด้วย แต่ไม่ถึงนาที่การ์ดบริเวณลานจอดรถก็มาช่วยห้ามพร้อมกับผู้ชายอีกคนหนึ่ง พอเหตุการณ์สงบ คู่รักวัยโจ๋ก็พากันขับรถจากไปด้วยความโกรธ ผู้ชายที่มาช่วยยื่นแว่นตาที่กระเด็นหายไปคืนให้ ฉันกล่าวขอบคุณพร้อมกับสวมแว่น ลืมตามองหน้าเขาซัดๆ

"อ๊ะ คุณ...อีกแล้ว"

เราเบิกตามองหน้ากันด้วยความตกใจกับเหตุการณ์บังเอิญที่เกิดขึ้น ถึงจะรู้สึกมีนๆ แต่ฉันจำเขาได้ดี ผู้ชายหน้าตาทำทางดีระดับนี้ไม่ได้มีเยอะ เขาคงกำลังคิดว่าเจอฉันที่ไรมีแต่เรื่องเดือดร้อน

"เลือดกำเดาจะไหลเข้าปากอยู่แล้วนั่น" เขาบอกแล้วยื่นผ้าเช็ดหน้าให้ ฉันขอบคุณพลางรับไปซับเลือด รู้สึกเจ็บระบมไปหมด "คุณนี่หน้า อายุปุ่นนี้แล้วยังจะไปมีเรื่องตบตีกับเด็กๆ อีก แล้วเอาลูกไปทิ้งไว้ที่ไหนอีกล่ะ"

ถูกว่าซึ่งหน้าแบบนี้ฉันเลยสะอึก "ฉันมากับเพื่อน ฝากลูกไว้กับพี่สาวเขา"

"งั้นก็รีบกลับเข้าไปหาเพื่อนคุณดีกว่า ระวังเถอะ เด็กวัยรุ่นสมัยนี้มันน่ากลัว ถ้าเกิดมันแค้นแล้วย้อนกลับมาอีก อาจจะทำพวกดกกัดฆ่าคุณก็ได้"

ว่าแล้วเขาก็ผละไป แต่ฉันรีบวิ่งตามเมื่อคิดอะไรได้ "คุณกำลังจะกลับไปที่ไหน ถ้าเอารถมาช่วยไปส่งฉันหน่อยสิคะ ฉันไม่อยากให้เป็นต้องชวยไปด้วย จะโทรบอกเขาว่าขอตัวกลับก่อน"

เขาตีหน้างง เบ้หน้าเหมือนไม่ยินยอม "คุณไว้ใจคนง่ายแบบนี้เสมอหรือ"

"เปล่าหรอก แต่คุณหน้าตาทำทางดีขนาดนี้ คงไม่อยากได้อะไรจากฉัน ฉันขี้เหร่แถมมีเงินติดตัวไม่ถึงห้าร้อย มีมือถือรุ่นเก่าก็กับบัตรประชาชน

ไบหนึ่ง นอกนั้นไม่มีอะไรเลย"

เขามองฉันเหมือนขังใจ "แต่ผมไม่เคยไว้ใจใครง่ายๆ"

เออ...นั่นสิ จริงของเขา "งั้นก็ไม่เป็นไร ขอโทษนะคะที่ทำให้เสียเวลา" ฉันเดินยิ้มแล้วหันหลังเดินออกไปยังถนนหน้าร้าน ร้านนี้อยู่ในซอย ถ้าจะเรียกรถรับจ้างฉันก็ต้องเดินออกไปอีกสองสามร้อยเมตร ไม่งั้นคงต้องรอนานมาก

ฉันโทรบอกเพื่อนว่าจะกลับก่อนเพราะเป็นห่วงลูก เพิ่งจะห้าทุ่มพวกมันคงยังไม่อยากกลับบ้าน เหมือนเป็นห่วงมากมันบอกว่าจะกลับพร้อมฉัน แต่ฉันโกหกว่าขึ้นรถเรียบร้อยแล้ว ยืนยันว่าเอาตัวรอดได้เพราะเคยอยู่ที่นี้มาตั้งหลายปี

ฉันหันไปมองข้างหลังเมื่อมีรถเอสยูวีคันหนึ่งขับช้าๆ ตามหลังมา แฉมยังกดแตรเรียกและปิดไฟหน้าเหลือแค่ไฟหรี่ ฉันชะงักทำจนวนรถคันนั้นมาจอดเทียบ คนขับลดกระจกลง ฉันก้มลงหรีตามองท่ามกลางแสงสลัว

"ขึ้นมาสิ ผมจะไปส่ง"

ฉันยืนนิ่งด้วยยังงๆ

"ว่าไง จะไปรีเปล่า"

เออวะ ถูกผู้ชายแบบนี้ล่อลวงยังดีกว่าไปเสียดาบนหน้า ในยุคที่สาวเช็ทซ์ เอ็กซ์ อีเอ็ม แต่งตัวโชว์ทิวชุกชุมเต็มเมืองเช่นนี้ ผู้หญิงที่อู๋เซยๆ ที่มีรูปร่างหน้าตาเป็นอาวุธอย่างฉันคงไม่มีอะไรดึงดูดผู้ชายแบบเขาเป็นแน่แท้ เมื่อมันใจขนาดนี้จึงยอมให้เขาไปส่งแต่โดยดี

"ฉันยังไม่รู้จักชื่อคุณเลย ฉันชื่อชคะ ชื่อจริงกชนิภา นานมาแล้วฉันเคยมียาย เรามีสระบัวอยู่หลังบ้าน ยายชอบดอกบัวเลยขอให้คุณครูข้างบ้านตั้งชื่อฉันให้มีความหมายว่าดอกบัว" จริงๆ ตอนนั้นก็สร้างมาแล้วนะ แต่ดันสระเหี่ยวพล่ามอยู่ได้ ทั้งที่ตอนสติดีๆ ฉันมักายที่จะบอกชื่อตัวเอง ก็มันดูเลดี้ไม่เข้ากับตัวชะขนาดนั้น ชื่อเล่นออกจะแมน แฮ็

"ผมชื่อศิริกร เรียกว่าศิริก็ได้"

"อ้อ...คุณทิวใหม่ แวะกินก๋วยเตี๋ยวแถวนี้หน่อยนะ มีร้านหนึ่งอร่อย
มากเลย ตอนนี้อยู่ไม่เปิด ฉันอยากเลี้ยงคุณเป็นการตอบแทนที่ช่วยไปส่ง"
เขาตกลงโดยไม่ทักท้วงใดๆ

ก๋วยเตี๋ยวหมูร้านนี้ขายมานานแล้ว สมัยอยู่เชียงใหม่ฉันมาทานประจำ
ตึกแล้วแต่ลูกค้าในร้านยังหนาตา

"จริงๆ ผมไม่ชอบกินก๋วยเตี๋ยว"

"จริงอะ กินเกาเหลาหรือซूपกระดูกอ่อนแทนได้ไหม อร่อยนะ ทาน
แบบนี้ได้ซूपร้อนๆ จะได้อุ่นๆ"

ฉันสั่งอาหารให้เขา นั่งรอกันอย่างใจเย็น รู้สึกชินเหมือนกันแะ
อย่างกับมาเดตเลย ถ้าไม่นับสมัยเด็ก นอกจากจิปัศแล้วฉันไม่เคยใกล้ชิด
กับผู้ชายคนไหนมาก่อน

"คุณมาเชียงใหม่ทำไม"

"มางานศพอาจารย์สมัยมหาวิทยาลัยนะ ท่านประสบอุบัติเหตุ ฉัน
ซ็อกมากเลย เพราะฉันเป็นคนไม่มีญาติ อาจารย์เป็นเหมือนญาติผู้ใหญ่
คนเดียวของฉัน คุณล่ะ มาทำไม"

"ผมมาธุระเรื่องงาน มาคุยธุระกับเพื่อนด้วย"

เนื่องจากเราเพิ่งเจอกันไม่กี่ครั้งจึงไม่มีอะไรจะคุย พอดตกอยู่ในภาวะ
เงียบงัน ความอึดอัดจึงมาเยือน ฉันขยับตัวเมื่ออะไรบางอย่างปั้งๆ ขึ้น
ในหัว กระแอมกระไอเล็กน้อย มองหน้าเขาและพยายามตั้งสติ

"จริงๆ แล้วตอนนี้ฉันกำลังมีปัญหาหนัก อ๊ะ อย่าเพิ่งทำหน้าอย่าง
นั้นสิ ไม่ใช่ปัญหาเรื่องเงินอะ ฉันไม่ได้จะขอยืมเงินคุณหรอก"

"แล้วคุณมีปัญหาอะไร" สายตาที่เขามองมาเต็มไปด้วยความหวาด
ระแวง แต่ฉัน...ต้องเดินเกมต่อ

"ฉันนะ เป็นคนอากั๊พ เป็นเด็กกำพร้าที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนตามลำพังมา
ตลอด ตอนนี้มีลูก ลูกก็มีอันต้องมาอากั๊พเหมือนแม่"

"คุณอยากจะพูดอะไรกับผมกันแน่" ท่าทางเขาหลอนจัดทีเดียว

"ฉันมีเรื่องอยากขอความช่วยเหลือจากคุณค่ะ"

พอดีอาหารมาเสิร์ฟที่โต๊ะ เราหยุดคุยกันครู่หนึ่ง จากนั้นฉันก็เริ่มเล่นละครต่อ

"คุณไม่ต้องกังวลว่าฉันคิดจะจับคุณมาเป็นสามีหรืออะไรทำนองนั้นหรอกนะค่ะ เพราะจริงๆ แล้วตอนนี้สามีของฉันยังอยู่ แต่ปัญหาฉันมีอยู่" ฉันกระแอมอีกนิด ยกแก้วน้ำจิบให้คอชุ่มชื้น "ฉันนะ เป็นเมียเก็บของผู้ชายคนหนึ่ง แล้วเขาก็ไม่ยอมมาแสดงตัวว่าเป็นสามีของฉัน ถ้าคุณส่งสารฉันกับโมจิ ช่วยไปแสดงตัวที่งานศพวันพรุ่งนี้ในฐานะสามีของฉันที่ได้ไหมคะ"

คนตรงข้ามมีสีหน้าตื่นตะลึง มองฉันเหมือนเห็นลัทธิประหลาด

"คุณอาจคิดว่าฉันน่ากลัวและไม่น่าไว้วางใจ พิธีที่ยุ่งๆ ก็มาพูดอะไรแบบนี้ แต่ว่าฉันกำลังลำบากจริงๆ นะคะ คุณเองก็รู้จักกับยัยหนู นึกว่าส่งสารแก่เธอจะนะค่ะ ฉันไม่อยากจะให้ใครๆ ดูถูกว่าแกลเป็นลูกเมียเก็บ อีกหน่อยฉันอาจต้องกลับมาอยู่ที่นี่ แต่ตอนนั้นฉันก็อยากบอกใครๆ ว่าฉันเลิกกับสามีมา ไม่ใช่ให้ทุกคนสมเพชและคิดกันว่าฉันเป็นเมียเก็บที่ถูกเขี่ยทิ้ง"

ความเงิบเข้าครอบคลุมระหว่างเราอีกหน แล้วเขาก็เอ่ยขึ้นว่า "ท่าทางของคุณ...ดูไม่ออกเลยว่าเป็นประเภท...เมียเก็บ"

ฉันผินยิ้ม "มันก็จริง ปกติเมียเก็บต้องสวยๆ ใช่มั้ยล่ะ"

"อืม แบบว่านึกหน้าเมียหลวงไม่ออกเลย"...ขอบใจมากนะค้า"

"กรณีฉันมันมีอะไรซับซ้อนเกินกว่าจะอธิบายได้ ยิ่งไงคุณก็ทราบว่าคุณพักอยู่ที่รีเวอร์เรชเดนตัน และฉันก็ไม่ใช่ลิบเบดมงกุฎ ถ้าคุณช่วยวันนี้ ฉันจะไม่ลืมพระคุณเลยตลอดชีวิต"

"แล้วลูกคุณ แกลจะไม่สับสนหรือทำอะไรให้คนอื่นจับได้รีไรง"

"หายห่วงค่ะ ไม่มีใครฟังแกลพูดรู้เรื่องหรอก แล้วแกลก็ชอบคุณนี่นา ฉันคิดว่าต้องแนบเนียนแน่"

วันต่อมาฉันก็เอาแต่รอคอย ว่าเมื่อไหร่ผู้ชายที่ชื่อศิรากรจะปรากฏตัวเสียที

เมื่อคืนนี้เขาไม่ได้ให้คำตอบใดๆ ฉันบอกว่าถ้าเขายินดีจะช่วยก็ให้ไปทำงานศพ บอกที่ตั้งวัดให้โดยละเอียด ฉันไม่คิดว่าเขาจะมาจริงๆ หรือ แต่ลึกๆ ก็แอบหวัง ท่าทางเขาดูเป็นคนดีมีเมตตาออก อาจจะเห็นใจฉันขึ้นมาก็ได้ เล่นละครตีบทแตกกระจุกขนาดนั้น

เพื่อนฉันพากันชักใหญ่ว่าเมื่อไหร่สามีแก่จะมา ฉันก็ได้แต่เลี้ยงไปเรื่อย ในใจเฝ้าคิดว่าสามีนะฉันไม่เคยมีหรือ แต่คนที่จะมาแสดงเป็นสามีนะมี เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะยอมโผล่มารึเปล่า

โม้ใจอแรงตั้งแต่เช้า คงเพราะเบื่อความวุ่นวายจนพานหงุดหงิดเพราะปกติไม่เคยชินกับความเสียงสงบที่ริเวอร์เรซิดেন্ট ไม่ว่าใครจะหาวิธีล่อหลอกอย่างไรก็ไร้ผล ให้นอนก็ไม่ยอมนอน ถึงจุดนี้ฉันคิดถึงจิรพัทธ์ขึ้นมาทันใด อยากกระแทกมันแรงๆ ให้สาสมกับความใจดำ

ฉันเริ่มปลงและเลิกหวังว่าศิรากรจะโผล่มา เลยอดเพื่อนไปว่าเขาโทรบอกว่าติดธุระมาไม่ทัน ทุกคนแสดงท่าทีผิดหวัง บางคนคล้ายจะทำหน้าเยาะๆ ด้วยซ้ำ นี่ละบางที่ฉันถึงรู้สึกว่าเป็นแบบจิรพัทธ์ก็ดีไปอย่าง แต่ทว่าพอเคลื่อนศพไปถึงป่าช้า (ห่างจากวัดกิโลกว่า) ศิรากรก็ปรากฏตัว เขาไปที่วัดแล้วถามทางมาที่นี่

"นี่ผมต้องทำไงบ้าง" เขากระซิบถามเมื่อฉันเดินไปรับที่รถ ฉันปกปิดความยินดีแทบไม่มี

"ไม่ต้องทำอะไรหรอก ก็แค่เอ่อออกไปตามน้ำ ฉันจะเดินเรื่องเอง"

"คุณนี่ ท่าทางคล่องพิกุล"

"หรือคะ" ฉันยิ้มเก๋ๆ จะให้บอกได้ไงว่าคล่องเพราะชินกับการโกหกมามาก "ขอบคุณมากนะคะที่คุณมา"

เขาไหวไหล่ "ไม่เป็นไร ตอนแรกผมก็ว่าจะไม่มาแล้ว แต่พอคิดถึงโม้ใจเลยใจอ่อน ผมถูกชะตากับแก"

ฉันยิ้มกว้าง กล่าวขอบคุณเขาก่อน
ท้ายที่สุดทุกอย่างก็ผ่านพ้นไปด้วยดีและราบรื่น ไม่มีใครสงสัย อาจ
มีอื่งบ้างที่สามีนัดดูขนาดนี้ แต่ก็ไม่มีอะไรสะดุด เพื่อนๆ พากันพูดว่า...
'ฉันว่าแล้ว โมจิต้องเหมือนพ่อ ไม่ได้แก่เลยซักกระพี้กะกข'
'ดูสิ พ่อคุณพ่อมาก็หยุดองแงเลย งอแงมาตั้งแต่เช้าแล้วจะยัยหนูนะ'
'ท่าทางคุณคือจะงานยุ่งมากเลยนะคะ เราอยากเจอสามียัยกขเลย
บังคับให้เขาพาคุณมาโชว์ให้ได้ เพราะไม่รู้เมื่อไหร่จะได้เจอกันอีก'
ศึรารทำให้ความร่วมมือเป็นอย่งดี แม้จะงองงไปบ้างแต่นั่นกลับ
ทำให้ใครๆ มองว่าเขาดูขี้อายและน่ารัก งานนี้ฉันให้คะแนนเขาเต็มสิบ ตอน
แรกนึกว่าเขาจะขี้งงและถือตัวมากๆ เสียอีก แต่เอาเข้าจริงกลับใจดีเกิน
คาด เล่นเอาฉันกระดากและละลายใจที่ไม่เจียมตัวดีที่ต่างคนอย่างเขามาเป็น
สามีนี่ที่ไม่มีอะไรคู่ควรกันเลย

กลับถึงกรุงเทพฯ ฉันก็ต้องพบปัญหาใหญ่เมื่อยัยหนูไม่สบาย คง
เพราะปรับตัวไม่ทันกับสภาพอากาศหนาว ร้อนๆ ะหว่างเฉียงใหม่-กรุงเทพฯ
ฉันเจอศึรารในลิฟต์ตอนจะพ่ายัยหนูไปหาหมอ

"ท่าทางคุณมีไข้เหมือนกันนี่ ผมขับรถให้ไหม"

ฉันเบิกตาโต อึ้งเล็กน้อย "เออ รมกวนคุณเปล่าๆ ฉันจะไปโรงพยาบาล
ใกล้ๆ นี่แหละ ขับไหวค่ะ"

"ผมว่างๆ อยู่ ไปส่งให้ก็ได้" เขาแยงกระเป๋ใส่ข้าวของโมจิไปถือ

"ขอบคุณมากค่ะ คุณใจดีเหลือเกิน" ฉันเปลอมองเขาอย่างซาบซึ้ง
พอรู้สึกตัวก็รีบถอนสายต่าไปจุดอื่น เพราะรับรู้ได้ว่าเขาอึดอัด ดูเหมือน
เขาจะชอบยัยหนูจริงๆ ตอนนีเขอาจหลอน กลัวฉันเข้าใจผิดคิดหลงตัวเอง
อยู่ก็ได้

ปกติฉันค่อนข้างแข็งกระด้าง ถ้อยเถื่อนตามประสาคนตีนถีบปากกัด
มาแต่เกิด แถมมีเพื่อนส่วนใหญ่ก็ไม่ค่อยสุภาพอีกต่างหาก ความมีการ

ศึกษาพอขัดเกลาและช่วยได้มาก หากวิสัยสตรีในตัวนั้นเหือดแห้งไปนานแล้ว แม้ว่านับแต่ต้องเลี้ยงดูโมจิฉันจะพยายามแสดงความอ่อนหวานให้ยัยหนูซึ่มซึบบ้าง จะได้โตมาน่ารักๆ แต่ดูเหมือนนิลัย (สันดาน) หยาบๆ นั้นยังคงดำรงอยู่ในตัวฉันเรื่อยมา ทว่ากับศิรากร เขาทำให้ฉันอายที่จะเผยธาตุแท้ทั้งหมด อยู่ต่อหน้าเขาฉันจึงสุภาพและมีความเป็นผู้หญิงอย่างน่าแปลก...ผิดปกติ กระแฉะจริงๆ

"จริงๆ ผมก็ไม่ใช่นิดอะไรหรอก ผมเคยออกหักอย่างรุนแรงเมื่อสองปีก่อน ตอนนั้นยังทำใจไม่ได้ บางทีเลยรู้สึกเหมือนตัวเองจิตใจพิกลพิการ แต่นับจากได้รู้จักโมจิ ผมก็รู้สึกอารมณ์ดีขึ้นอย่างประหลาด อยู่กับแกแล้วผมสบายใจ" เราคุยกันระหว่างอยู่ในรถ ยัยหนูหลับพิริ้มอยู่เบาหลัง

"คุณเนี่ยนะออกหัก" เผลอทำเสียงตกอกตกใจ เขาผินหน้ามองมาแวบหนึ่ง ส่งยิ้มเจื้อยแจ้วเยาะๆ มาให้

"ทำทางคุณดูตกใจจะยิ่งกว่าตอนผมได้ยินว่าคุณเป็นเมียเก็บเสียอีก"

ฉันชะงักไปนิด "เออ...ฉันไม่ได้เป็นเมียเก็บของผู้ชายสูงอายุหรอก พ่อของยัยหนูอายุพอๆ กับฉันนี่ละ เราเป็นเพื่อนสนิทกันมาก่อน แต่มีอะไรผิดพลาดเล็กน้อยถึงได้กลายเป็นแบบนี้ ยัยหนูเป็นลูกที่ไม่พึงประสงค์ เพราะเขาต้องแต่งงานกับผู้หญิงที่คู่ควรกัน"

"อย่าทำเสียงหดหู่แบบนั้นสิ ชีวิตผมเองก็ได้ดีไปกว่าคุณหรอก คู่หมั้นที่ผมกำลังจะแต่งงานด้วยนอกใจไปหาน้องชายของผมเอง เธอเปลี่ยนใจไปทันทีที่พบกับน้องชายผม ตอนจับได้ว่าพวกเขาทำอะไรกันผมก็ได้แต่ช็อก แล้วตอนนี้พวกเขาก็แต่งงานกัน ผมต้องระเห็จมาอยู่ที่ริเวอร์เรชเดนต์ เพราะทนอยู่ร่วมบ้านกับคุณไม่ได้" น้ำเสียงเขายังแผ่วไว้ซึ่งความเจ็บปวดลึกๆ ในจิตใจ

"เค้าร้าง แต่ฉันว่าซักวันคุณต้องเจอผู้หญิงที่คู่ควรแน่ๆ ที่ผ่านมามองไม่ใช่เหนือคุณ"

"ขอโทษนะที่เอาเรื่องไม่เป็นเรื่องมาบอกคุณ คงเป็นเพราะได้ฟังเรื่อง

ของคุณ เลยอยากพูดเรื่องตัวเองบ้าง เห็นแบบนี้แต่ผมค่อนข้างเก็บกด ไม่เคยระบายความรู้สึกกับใคร แต่ไม่รู้เป็นไง กับคุณผมไม่รู้สึกละแผลกหน้า"

"เพราะฉันหน้าแปลกละมั้ง" พูดพลางหัวเราะแบบไม่ขำ แต่อีกฝ่าย ท่าทางจะขำนำดู หัวเราะร่วนทีเดียว

"คุณเป็นเพื่อนกับผมได้ไหม ผมอยากเจอโมจิบ่อยๆ ผมชอบแก"

ฟังดูแปลกๆ แต่ก็ไม่แปลกเท่าไร ยัยโมจิน่ารักซะขนาดนั้น แล้ว ท่าทางศิราภรณ์ดูเหงาและหดหู่พิกล คงอยากได้เพื่อน (แปลก) ใหม่จริงๆ

"คุณ...ไม่รังเกียจที่จะมีเพื่อนเป็น...เอ่อ...ผู้หญิงอย่างฉันหรือคะ"

"ผมดูเป็นคนยังไงหรือ คุณถึงคิดแบบนั้น"

ฉันกลืนน้ำลาย พูดไม่ออกว่าเพราะเขาดูดีมีชาติตระกูล

"ผมนะ มีเพื่อนสารพัดแบบเยอะเยอะ เยอะจนบางทีชี้เกียจที่จะออกไปเจอ อาจเป็นเพราะอายุมากขึ้น แถมต้องเจอผู้คนมากหน้าหลายตาด้วย เรื่องงานเป็นประจำ เลยรู้สึกเบื่อชีวิตแบบเดิมๆ"

"ยัยหนูคือออก คุณไม่รำคาญแกหรือคะ ผู้ชายส่วนใหญ่ไม่ชอบเด็กนี่"

"ที่ผ่านมามีผมก็ไม่เคยพิศวาสเด็กคนไหน แต่ลูกสาวคุณน่ารัก ปกติผมเห็นแกไม่เคยให้ใครอุ้ม ใครมาตอแยก็กรี๊ดใส่ แต่กลับยอมให้ผมอุ้ม ไม่กรี๊ดใส่ผม จนใครๆ ทักว่าแกเหมือนลูกสาวผมจริงๆ ทำให้ผมรู้สึกว่าคุณมีความสำคัญ"

ฉันหลุดหัวเราะขำๆ "คุณนี่ตลกจัง"

"ไม่เท่าคุณหรอกหน้า"

ฉันรู้สึกได้ถึงมิตรภาพที่กำลังงอกงาม ศิราภรณ์ดูราวกับเจ้าชายแสนดี ที่ไม่ถือตัว เขารักเด็กจนถึงกับออกปากขอเป็นเพื่อนกับผู้หญิงโหมมๆ อย่างฉัน ชอบเขาจังแฮะ

กลับจากหาหม้อ ฉันขอเลี้ยงข้าวเย็นตอบแทนเขาที่ห้องของฉัน ศิราภรณ์ตกลงไม่อึดอดด หลังอาหารฉันจัดของหวานให้เขา เป็นบราวนี่แสนอร่อย

จากร้านโปรดที่เชียงใหม่ ตกแต่งรอบจานด้วยสตอเบอร์รี่สีสดผ่าซีกกว่า
สิบผลจากจังหวัดเดียวกัน

"คุณรู้ด้วยเหรอว่าผมชอบทานแบบนี้" เขาทำหน้าประหลาดใจยิ่ง

"เปล่า เพราะฉันชอบต่างหาก เลยอยากให้คุณลองทานดู บราวน์
เจ้านี้เหี้ยหวานๆ หนึบๆ เคี้ยวกับสตอเบอร์รี่รียวมหวานฉ่ำๆ อร่อย
มากเลย ปกติฉันหงนะ เพราะกว่าจะได้ไปเชียงใหม่หรือฝากใครซื้อก็ยาก
เพื่อคุณนะนี่"

ศิริกรทำคิ้วขมวด จิ้มบราวน์กับสตอเบอร์รี่ใส่ปากอย่างไม่เอะอะ
คนที่เห็นฉันทานแบบนี้มักบอกว่าประหลาด ไม่มีใครเคยทำ

"บราวน์เจ้าเดียวกับที่ผมชอบแน่เลย ปกติผมก็ทานแบบนี้" เขาออกปาก
เมื่อกลืนคำแรกตามด้วยน้ำชาเย็นเจี๊ยบ "แต่ไม่บ่อยหรอกนะ เดี่ยวพุงยื่น"

มองเขาอย่างตื่นเต้น "ฉันลองทานครั้งแรกตั้งแต่เข้ามหาวิทยาลัย
ใหม่ๆ แล้ว แต่ไม่มีใครทำตามเลยนอกจากเพื่อนสนิทคนหนึ่ง" คือจิรพัส
นั่นเอง หมอนั้นชอบสูตรทานบราวน์ของฉันมาก

"สตอเบอร์รี่ช่วยตัดเลี่ยนบราวน์ได้ดี แปลกนะที่คนอื่นไม่ชอบทาน
แบบนี้จัง" เขาว่าแล้วทานต่อ

ฉันมองยิ้มๆ รู้สึกชอบศิริกรเพิ่มขึ้นอีกแล้วสิ

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)